Μάθημα 11ον

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΣΕΒΕΙΑ

(Λευιτ. κδ', 10-14,23).

Διά τόν Κατηχητήν. Ἡ βλασφημία, γέννημα ψυχικῆς ἀσθενείας καί ἐκδήλωσις ἀσεβῆς καί ἁμαρτωλή, συχνάκις εὑρίσκει ἔδαφος γόνιμον καί πρόσφορον εἰς τούς παῖδας, οἱ ὁποῖοι, χωρίς νά δύνανται νά κρίνουν, μιμοῦνται τούς μεγαλυτέρους των εἰς πᾶν ὅ,τι βλέπουν ἤ ἀκούουν. Συνεπῶς τό παρόν μάθημα ἀποτελεῖ μίαν ἀναγκαιοτάτην ἀποσαφήνισιν τῶν πραγμάτων καί δίδει ἀφορμήν παροχῆς ὁδηγιῶν καί συμβουλῶν ἐπί τοῦ θέματος εἰς τούς μαθητάς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ. Ἐνθυμεῖσθε, παιδιά, ποιά εἶναι ἡ τρίτη ἀπό τίς Δέκα Ἐντολές, πού παρέδωκεν ὁ Θεός στόν Ἰσραηλιτικό λαό μέσω τοῦ Μωϋσέως; (...) «Οὐ λήψει τό ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπί ματαίῳ». (...) Μάλιστα παιδιά. Δέν πρέπει νά μεταχειριζώμεθα τό Πανάγιον Ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρίς προσοχή, σεβασμό καί ἱερά διάκρισι. Ἀκόμη περισσότερο, δέν πρέπει νά βλασφημῆται τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Σήμερα θά σᾶς διηγηθῶ ἕνα ἐπεισόδιο ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, πού ἡ σημασία του εἶναι μεγάλη, ἕνα ἐπεισόδιο σχετικό μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου, πού ἀνεφέραμε:

Κάποια ἡμέρα, ἐκεῖ πού εἶχαν σταθμεύσει οἱ Ἰσραηλῖτες μέσα στήν ἔρημο ἀποκαμωμένοι ἀπό τήν ὁδοιπορία, ἠκούσθησαν εἰς μίαν ἄκρη τῆς ἀπέραντης κατασκηνώσεώς των ἄγριες φωνές. Πολλοί, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά, ταραγμένοι ἔτρεξαν νά ἰδοῦν τί συμβαίνει. Καί ἀντίκρυσαν ἕνα θλιβερώτατο θέαμα: Δυό Ἰσραηλῖτες, γιά μιά ἀσήμαντη ἀφορμή, εἶχαν ἔλθει στά χέρια. Ἐκτυποῦσαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον ἄγρια καί ἀλληλοϋβρίζοντο.

Κάποιοι ἐπετάχθησαν ἀνάμεσά τους καί μέ φωνές καί συμβουλές προσεπάθησαν νά τούς χωρίσουν.

— Μή! τούς ἔλεγαν, εἶσθε μεταξύ σας ἀδέλφια. Λατρεύετε τόν ἴδιο Θεό, μή μαλώνετε!

Ἐκεῖνοι ὅμως, σάν ἀγρίμια, ὡρμοῦσαν πάλιν ὁ ἕνας ἐπάνω στόν ἄλλο καί μέ διάφορα βαρειά καί ἀπρεπῆ λόγια συνέχισαν νά ὑβρίζωνται. Σέ μία στιγμή, ξαφνικά, ὁ ἕνας ἀπό αὐτούς, ἐπάνω στό θυμό του, κατακκόκινος ἀπό ὀργή, ἐβλασφήμησε τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Μιά τέτοια βλασφημία πρώτη φορά ἠκούετο, παιδιά, ἀνάμεσα στούς Ἰσραηλῖτες. Ἡ ἐντύπωσις ἦτο τρομερή. Οἱ μητέρες ἐπῆραν στήν ἀγκαλιά τους σφικτά τά παιδιά τους κι' ἔφυγαν τρέχοντας. Οἱ γέροι ἔκλεισαν μέ τίς παλάμες των τ' αὐτιά των, γιά νά μήν ἀκούσουν πλέον τήν φωνή τοῦ βλασφήμου. Ὅλοι ἀπεμακρύνθησαν τρομαγμένοι σάν ξαφνικά νά ἀρρώστησε ἀπό βαρειά μεταδοτική ἀρρώστεια ὁ βλάσφημος. Ἀκόμη κι' ἐκεῖνος, πού μαζί του ἐμάλωνε ἀκούοντας τήν βλασφημία τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, τόν ἄφησε κι' ἔτρεξε φοβισμένος νά κρυφθῆ.

Ἔπεσεν ὁ ἥλιος καί μές στό ἀπόβραδο ὁ βλάσφημος ἔμεινε μοναχός. Κανείς δέν τοῦ ὡμιλοῦσε. Ὅσοι τυχαῖα τόν συναντοῦσαν, ἔβγαζαν μιά φωνή ταραγμένη κι' ἔτρεχαν ν' ἀπομακρυνθοῦν. Ἤρχισε νά φυσᾷ τό κρύο ἀγέρι τῆς ἐρήμου κι' οἱ Ἰσραηλῖτες ἀναψαν στό στρατόπεδο πολλές φωτιές. Σ' ὁποια ὅμως κι' ἂν ἐπλησίαζε ὁ βλάσφημος νά ζεσταθῆ, οἱ ἄλλοι ἤ τόν ἔδιωκαν μέ φωνές ἤ τόν ἄφηναν μόνον καί ἐπήγαιναν σ' ἄλλες φωτιές. Ἠθέλησε νά μπῆ στήν σκηνή τῆς οἰκογενείας του, ὅμως, οἱ ἰδικοί του τοῦ ἐφώναξαν νά μή τολμήση νά μπῆ γιατί δέν θά τόν ἀφήσουν.

—Ἐβλασφήμησες τόν Θεό, νά ἐξῆσαι καταραμένος!, τοῦ ἐφώναξαν.

Ἀκόμη καί τά σκυλιά, πού τριγυρνοῦσαν ἀνάμεσα στούς Ἰσραηλῖτες, παιδιά, σά νά καταλάβαιναν, τόν ἀπέφευγαν. Ἔνοιωσεν ὁ δυστυχισμένος τήν μοναξιά καί τήν περιφρόνησι τῶν ἄλλων νά τόν πνίγη σάν βράχος. Ἐκάθησε σέ μιά γωνιά κι' ἔμεινε μουδιασμένος, σιωπηλός, τρομαγμένος κι' ἐκεῖνος.

Ἐκεῖ, ἀπομονωμένο τόν εὗρῆκαν μερικοί γέροι Ἰσραηλῖτες. Τόν ἐπλησίασαν σκυθρωποί κι' ὁ μεγαλύτερος ἀπό αὐτούς τοῦ εἶπε:

—Ἔλα νά πᾶμε στόν ἀρχηγό μας, τόν Μωϋσῆ. Ἡ ἁμαρτία, πού ἔκαμες, εἶναι πολύ βαρειά καί πρέπει νά ἰδοῦμε τί θά εἰπῆ ἐκεῖνος καί πῶς θά σέ κρίνη.

—Ἀλλοιῶς, συνεπλήρωσεν ἕνας ἄλλος, δέν θά μπορέσῃς νά ζήσῃς μαζί μας.

Μέσα στὴν νύκτα ἀμίλητοι ἐξεκίνησαν γιὰ τὴν σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως.

— Τί συμβαίνει κι' ἤλθατε τέτοιαν ὥρα; ἠρώτησεν ἐκεῖνος ἀνήσυχος.

Στὸ φῶς τῶν ἀναμμένων δαδιῶν, ποὺ ἔφεγγαν τὴ σκηνή του, τὸ πρόσωπο τοῦ βλασφήμου ἐφαίνετο κατακίτρινο, χωρὶς αἷμα.

'Ο γεροντότερος 'Ισραηλίτης ὡμίλησε κι' ἀφηγήθη τὸ γεγονός. 'Ο Μωϋσῆς ἐχαμήλωσε τὸ σεβάσμιό του κεφάλι, βαθειὰ λυπημένος. 'Εσυλλογίσθη λίγο καὶ εἶπε:

— Περιορίστε τον σὲ μιὰ σκηνὴ καὶ νὰ τὸν φρουρῇ ἄγρυπνη φρουρά, ὅλη τὴ νύκτα. Δὲν γνωρίζω τί τιμωρία πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβάλωμε, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φανερώσῃ ὁ Κύριος τὸ θέλημά Του.

'Η θλιβερὴ συνοδεία ξεκίνησε καὶ χάθηκε μέσα στὴν νύκτα. "Οσοι 'Ισραηλῖτες δὲν ἐκοιμῶντο ἐσχολίαζαν μὲ θλῖψι καὶ ἀποστροφὴ τὸ γεγονός.

Κι' ὅλοι κατεδίκασαν τὸν πρῶτο βλάσφημο, ποὺ ἐφάνη ἀνάμεσα στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Περασμένα μεσάνυκτα, κι' ὁ Μωϋσῆς ἔμενε ἄγρυπνος ἀπὸ τὴν βαρειὰ λύπη. Τότε ὡμίλησεν ὁ Κύριος σ' αὐτὸν καὶ διέταξε νὰ ὁδηγήσουν τὸν βλάσφημο τὴν ἄλλην ἡμέρα ἔξω ἀπὸ τὸ 'Ισραηλιτικὸ στρατόπεδο. Κι' ὅλοι μαζὶ νὰ τὸν λιθοβολήσουν.

"Οταν τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐξημέρωσεν, ἔδωσεν ἐντολὴν ὁ Μωϋσῆς καὶ συνηθροίσθη ὅλος ὁ λαὸς ἐμπρὸς στὴν σκηνή του. Μὲ βαρειὰ φωνὴ τοὺς ὡμίλησε καὶ τοὺς ἀνεκοίνωσε τὴν ἐντολή, τὴν ἀπόφασι τοῦ Θεοῦ.

"Υστερα ἀπὸ λίγο, ὁ βλάσφημος ὡδηγήθη ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο κι' ἔπεσε νεκρὸς κάτω ἀπὸ ἀναρίθμητες πέτρες, ποὺ τοῦ ἔρριψαν οἱ 'Ισραηλῖτες. Τότε μονάχα ὅλοι ἀνέπνευσαν μὲ ἀνακούφισι, σὰν νὰ εἶχαν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μιὰ μεγάλη κι' ἐπικίνδυνη ἀρρώστεια. Οἱ μανάδες τὴν ἴδια ἡμέρα ὡδήγησαν τὰ παιδιά τους μπρὸς σὲ ἐκεῖνο τὸν σωρὸ ἀπὸ πέτρες καὶ δείχνοντάς τον τοὺς ἔλεγαν:

— Κοιτᾶξτε ποῦ κατήντησε ἕνας ποὺ τόλμησε νὰ βλασφημήσῃ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἕνας ἀσεβής.

Κι' ἔμεινε ἀνεξάλειπτο αὐτὸ τὸ γεγονὸς στὴν μνήμη ὅλων, παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν.

ΕΜΒΑΘΥΝΣΙΣ. Περιμένω ν' ἀκούσω, παιδιά, τὶς ἐντυπώσεις ποὺ σᾶς ἐδημιούργησε τὸ μάθημα, ποὺ ἠκούσατε σήμερα. (...) Γιατί, θέλω νὰ μοῦ εἰπῆτε, ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἔδωσε τόσον αὐστηρὴ ἐντολή; (...) Καὶ διότι εἶναι δίκαιος Κριτὴς καὶ διότι, φυσικά, ἔπρεπε αὐτὴ ἡ ἁμαρτία, ποὺ πρώτη φορὰ εἶχε φανερωθῇ ἀνάμεσα στοὺς 'Ισραηλῖτες, νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ. Γιατί, παιδιά; Εἶναι μεγάλη ἁμαρτία ἡ βλασφημία; (...) Πολὺ μεγάλη. Εἶναι προσβολὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, εἶναι, πῶς ἀλλοιῶς θὰ τὴν ἐλέγαμε; (...) 'Ασέβεια, παιδιά, Πολὺ σωστά. Κι' ὄχι μιὰ μικρή, μιὰ μηδαμινὴ ἀσέβεια. Μεγάλη, πολὺ μεγάλη καὶ βαρειά. Τί Δίδαγμα λοιπὸν θὰ βγάλωμε ἀπὸ τὸ σημερινὸ μάθημα; Τί εἶναι ἡ βλασφημία;

ΔΙΔΑΓΜΑ. 'Η βλασφημία εἶναι μεγάλη ἀσέβεια.

'Ο 'Απ. Παῦλος μᾶς συνιστᾷ, παιδιά, σὲ μιὰν ἐπιστολή του:

ΡΗΤΟΝ. «'Απόθεσθε πᾶσαν βλασφημίαν» (Κολασ. γ', 8) δηλαδή, ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὴν ψυχήν σας, διῶξτε μακρυὰ κάθε βλασφημία, ποὺ προσβάλλει τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα μας. "Ας ἐπαναλάβῃ κάποιο παιδὶ τὸ Ρητόν (...) 'Ωραῖα.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ. Δὲν ἠμπορῶ, παιδιά μου, νὰ πιστεύσω πὼς ὑπάρχει ἔστω κι' ἕνας ἀνάμεσά σας ποὺ νὰ βλασφημῇ, ἔστω καὶ ἀπρόσεκτα, τὸ "Αγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄνομα 'Εκείνου, ποὺ σᾶς ἔφερε στὸν κόσμο αὐτόν, τὸ ὄνομα 'Εκείνου ποὺ σᾶς ἔδωσε τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς καλοὺς φίλους, ἀκόμη καὶ τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο. "Οταν, παιδιά, ἀκόμη καὶ τὰ ζῶα, ὅπως π.χ. τὰ σκυλιά, ἀναγνωρίζουν τοὺς εὐεργέτας των καὶ μὲ κάθε τρόπο δεικνύουν τὴν ἀγάπη τους πρὸς αὐτούς, τί θὰ εἰποῦμε ἡμεῖς, οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι, γιὰ ἐκείνους τοὺς δυστυχισμένους, ποὺ βλασφημοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ;

Πράγματι, παιδιά, ἡ βλασφημία εἶναι μεγάλη ἀσέβεια, φοβερὴ ἁμαρτία. Στιγματίζει τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν εἶναι σωστὸ πιά, αὐτὸ τὸ στόμα ποὺ ὑβρίζει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ παίρνῃ καὶ τὴν θεία Κοινωνία, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα 'Εκείνου, τὸν 'Οποῖον βλασφημεῖ. Δυστυ-

χῶς, πολλοὶ ἄνθρωποι σήμερα βλασφημοῦν, καὶ θὰ τοὺς ἔχετε ἀκούσει τοὺς δυστυχισμένους κι' ἐσεῖς, παιδιά μου. Τί θλιβερὸ πρᾶγμα νὰ ὑβρίζουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀκόμη καὶ τῶν ἁγίων. Ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι σκληρὴ γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, πολλὲς φορὲς μάλιστα, καὶ σ' αὐτὴ τὴ ζωή.

Ἀξίζει νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα συγκλονιστικὸ γεγονός, ποὺ συνέβη στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912-13. Μιὰ ἡμέρα ἐγίνετο μάχη σκληρή. Πολλοὶ οἱ νεκροί, ὅμως ὁ ἀγὼν συνεχίζετο ἄγριος. Κάποιος στρατιώτης, ξαπλωμένος μπρούμητα πίσω ἀπὸ ἕνα πολυβόλο, ἔρριπτε συνεχῶς. Κάποια στιγμὴ ὅμως τὸ πολυβόλο ἐχάλασεν. Ἔπαθεν «ἐμπλοκή», ὅπως λέγομε. Ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος ἐθύμωσε καὶ ἐτόλμησε νὰ βλασφημήσῃ τὸ Ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι τὸν ἤκουσαν τριγύρω ἀνατρίχιασαν τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ἀσέβεια. Δὲν ἐπρόλαβε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν βλάσφημο φράσι του κι' ἀμέσως ἐτιμωρήθη. Μιὰ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ τὸν βρῆκε ἀκριβῶς στὸ βλάσφημο στόμα του καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω νεκρό.

Τὸ βράδυ, ποὺ ἐσταμάτησε ἡ μάχη, μὲ κλεφτοφάναρα ἐπῆγαν ὅσοι ἐπέζησαν καὶ πῆραν τὰ σώματα τῶν σκοτωμένων καὶ τὰ ἔθαψαν. Ἔθαψαν φυσικὰ καὶ τὸν βλάσφημο ἐκεῖ, ποὺ εἶχε σκοτωθῆ. Τὸ πρωῒ χαράματα ἤρχισε πάλιν ἡ μάχη. Τότε ἔρχεται σφυρίζοντας μιὰ ὀβίδα ἀπὸ κανόνι καὶ πέφτει ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ βλασφήμου. Ἀνοίγει ἕναν βαθὺ λάκκο καὶ σκορπίζει σὲ χίλια κομμάτια τὸ σῶμα του.

Ὅταν εἶδαν τὸ γεγονός, οἱ συνάδελφοί του ποὺ τὸν ἤκουσαν νὰ βλασφημῇ, εἶπαν πὼς ὁ Θεὸς τὸν ἐτιμώρησε καὶ ζωντανὸ καὶ νεκρό. Οὔτε τὸ χῶμα δὲν τὸν ἐδέχθη.

Σεῖς παιδιὰ ποὺ ἀκοῦτε αὐτὰ τὰ λόγια σήμερα, σὰν καλὰ χριστιανόπουλα, ἔχετε δυὸ μεγάλα καθήκοντα: Πρῶτον, νὰ μὴ βλασφημῆτε ποτέ! Προσέξτε γιατὶ μερικὰ παιδιὰ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ στέλλουν μερικοὺς στὸ σατανᾶ. Τί φοβερὸ ἐλάττωμα. Μολύνουν ἔτσι τὸ στόμα τους μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλυτέρου ἐχθροῦ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ στέλλουν τοὺς συνανθρώπους των ἐκεῖ, ποὺ εἶναι ἡ κόλασις. Προσοχή, λοιπόν.

Ἀλλὰ κι' ἕνα δεύτερο καθῆκον ἔχετε παιδιά. Μὲ σεμνότητα, χωρὶς νὰ δεικνύετε, πὼς σεῖς τὰ ξέρετε ὅλα, νὰ συμβουλεύετε ἐκείνους ἀπὸ τοὺς γνωστούς σας, ποὺ βλασφημοῦν, νὰ μὴ τὸ ξανακάμουν. Ἤκουσα τὸ ἑξῆς: Ἕνα καλὸ παιδὶ δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ παρέα μ' ἕνα ἄλλο παιδὶ τῆς ἡλικίας του. Τὸν ἠρώτησαν, διατί.

— Δὲν εἶμαι ἀκατάδεκτος. Ἀλλὰ δὲν κάνω παρέα μ' ἐκείνους, ποὺ βλασφημοῦν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Κι' αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι βλάσφημο.

Εἴδατε, εἴδατε ἐξυπνάδα καὶ θάρρος; Προσέξτε, λοιπόν, κι' ἐσεῖς! Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν βλασφημία καὶ τοὺς βλασφήμους. Εἶναι μιὰ καταραμένη ἀρρώστεια, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν καταστροφή. Ἀκόμη κι' ὁ νόμος, παιδιά, σήμερα τιμωρεῖ τοὺς βλασφήμους. Προσοχὴ μεγάλη, λοιπόν!